

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! εὔρε τέλος πάντων, ὁ διάβολος τοῦ Ἀβδηρίτου, τὸν ζωγράφον του, καθὼς καὶ ὁ ζωγράφος τὸν διάβολόν του, πιστεύομεν, ἕως οὗ τὸν ζωγραφίσῃ κατὰ τὸ ὁμοίωμα τὸ ὅποιον προτάττομεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον ἡμῶν. Καὶ πολλοὶ τῶν ἐξοχωτάτων μας θὰ φωνίσουν, εἰμεθα βέβαιοι, τὴν τύχην ἐνὸς πτωχοῦ διαδόλου, μόνον καὶ μόνον, διότι εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ χαραχθῇ ἡ προτομή του εἰς Παρισίους ὑπὸ τοῦ περιφήμου Bertall, ἐνῶ αὐτοὶ οὔτε μιᾶς γελοιογραφίας δὲν ἡξιώθησαν εἰσεῖτι.

Ἐπομονή!

Τί δὲν κάμν' ὁ χρόνος

Καὶ ἡ ἐπιμονή! . . .

Πλὴν καὶ ὁ Ἀβδηρίτης δὲν μένει, βλέπομεν, ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος, διότι ἐνῶ προσφέρει τὰ σκωπτικά του μειδιάματα πρὸς τοὺς καλοὺς ἀναγνώστας του, ὡς μία ἐξοχότης, διὰ νὰ προλάβῃ τὰς ἐνδεχομένας ἐπικρίσεις, ἐνατενίζει συνάμα τὸ αἰχμάλωτόν του δαιμόνιον, καὶ δὲν λησμονεῖ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν εὐφύεστατον γάλλον τεχνίτην τὴν εὐγνωμοσύνην του, διὰ τὴν ἐπιτυγχῇ ἀπομίμησιν τῆς εἰκόνης του.

Τοῦ διαδόλου μόνον τὰ πηδήματα εἶναι δίκαιον νὰ μὴν ἀρέσωσι, μάλιστα πρὸς τοὺς θρήσκους πολιτικούς μας, οἵτινες διέταξαν, ὡς μανθάνομεν, τὴν ἱππαστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διότι μέχρι σήμερον δὲν τὰ εἶχε, νὰ μὴ συγχωρῇ, τῇ ἀληθείᾳ, διαβολικὰ πηδήματα, εἰς κοινωνίαν ἐνθα ἐνεργεῖ δραστηρίως, ὡς ἐκδώριον ἱατρικὸν — ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου — μὲ μεγάλα γράμματα, διότι ἤθελεν εἶσθαι πλεονασμὸς μιᾶς ὀνομαστικῆς, νομίζομεν, ἐκεῖ ὅπου δὲν χωρεῖ οὔτε εἰς καὶ . . . Μολαταῦτα

Ὁ καιρὸς πωλεῖ τὰ ξύλα
Κι' ὁ χειμῶνας τ' ἀγοράζει,

λέγει· κύριοι πολιτικοί, παροιμία τις δημώδης· καὶ ἡξεύρετε, ὅτι τὰ δημώδη λόγια κέκτληται χαρακτῆρα ἀναμφίλλετον, διότι ὁ λαὸς δὲν εἶναι πολιτικὸς ἐργολάβος διὰ νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἐκάστην πνοὴν ἀνέμου καὶ τὰ λόγια καὶ τοὺς τρόπους του. Δὲν εἶναι ἐφημεριδογράφος νὰ πωλῇ Ἀρχὰς εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα· οὔτε κυρία ἐρωτῶδρυτος, ἀφίνουσα τὸ ἐν ῥόδον καὶ νὰ ζωγραφίζῃ τὸ ἄλλο δι' ἐλευθέρου χρωματισμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου της, πιστεύουσα, ὅτι πάντοτε κερδίζει δι' αὐτῶν τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα τῆς ἀρπάζει ὁ φεύγων χρόνος, μειδιῶν μέχρι σατύρας εἰς τὰ ἔσχατα, διὰ τῶν ῥυτίδων τοῦ προσώπου της. Τέλος δὲν εἶναι διπλωμάτης, δὲν εἶναι συρμὸς, δὲν εἶναι Πανδώρα παλλίμπαις· ὁ λαὸς εἶναι πάντοτε ἡ βάσις, καὶ βάσιμα εἶναι τὰ λόγια του. Ἀλλ' ὁ Ἀβδηρίτης τί λέγει;

— Μικρὲ μου Σατανᾶ! χαριτωμένο μου, ἔλα! ὦ! εἶναι ὠραῖον διαβολικὸν τὸ ἀπεικόνισμά σου, ἂν καὶ σὲ παριστάνῃ ὀλίγον ἰσχνὸ, ἐνῷ σὺ εἶσαι εὐτραφέστατο, ὅχι βέβαια Καμπούρογλους, ἢ Λεβίδης, ἀλλ' οὔτε πάλιν ὁ σκελετὸς τὸν ὁποῖον φίλος μου τις μοι ἐπεδείκνυνε τὴν προχθές... Ἀλλὰ, δαιμόνιον! ποῦ εἶσαι; ἐπεφώνη ὁ Ἀβδηρίτης.

— Κίχ, κίχ, ἤκούσθη τότε ἑλαφρὸν ξηροθήξιμον ὀπισθέν του, — ἐστράφη νὰ ἰδῇ, καὶ εἶδε τὸ δαιμόνιον, πνύμοιον τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἀπεικόνισματος, δηλαδὴ λειπόσαρκον, κάτωχρον, καὶ μόνῃ ἡ κεφαλὴ ἥτις πάντοτε ἔφερε τὰ κερατίδιά της, ὡς ὁ Κύριος ἱππαστυνόμος τοὺς περυσιτῆρας του, καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἡ πονηρὰ μειδιῶσα πάντοτε, ἐδείκνυνεν ὅτι εἶναι αὐτό.

— Τί ἔπαθες μικρὲ μου! διατὶ ἡ ἀλλοίωσις αὕτη;

— Αἶ! μὴν ἐρωτᾷς, Δέσποτά μου, πάσχω, κίχ, κίχ.

— Ἄ! παμπόνηρον!

— Βέβαια, ξένος πόνος ὅλο γέλοιον· τίς πιστεύει, ὅτι πάσχει ἕνας πτωχὸς διάβολος, καὶ μολαταῦτα...

— Καὶ τὸ πάθος σας, παρακαλῶ;

— Ἀτροφία. Ἐννοεῖς ὅμως, Δέσποτα, πολιτικὴ πάντοτε καὶ ἰδοὺ χάνομαι.

Χάνομαι ἐξ αἰτίας σου

Λοιπὸν εὐχαριστήσου.

Τὸ βάρος μου στὴ ράχην σου,

Τὸ κρίμα στὴ ψυχὴ σου.

Ὁ Ἀβδηρίτης μειδιάσας εἰς τὸ περιπαθεὲς ἦθος τοῦ στιχουργοῦ δαιμονίου.

— Ἐξορκίζω σε, εἶπε, Σατανᾶ μὲ τὰ κρίματά σου— ἐπεθύμουν μολαταῦτα νὰ μάθω, πῶς ὁ ζωγράφος ἐφαντάσθη νὰ σὲ ζωγραφίσῃ ἰσχνόν; καὶ πόθεν αὕτῃ ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃ κατὰ γῆς αὐτὸ τὸ φανάρι.

Τίποτε ἀπλούστερον· ἀναγνώσας φαίνεται τὴν μεταξὺ μας ἱστορίαν μου

εἶδεν, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι (διότι δὲν μὲ ἀφίνεις) εἰς τὰ πολιτικά· καὶ ἐπειδὴ εἰξεύρει, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἀνemiχθησαν εἰς τὰ πολιτικά ἐκεῖνοι καὶ ὑπερπαχύνθησαν, καθὼς λόγου χάριν ὁ κοιλιάρχης Καμπούρογλος, ὁ Λεβίδης καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὰς κατὰ καιροὺς ἐξοχότητας, διατοῦτο ἐφαντάσθη βέβαια τί—triste figure—θὰ φέρη διάβολος, πρωτότυπος μάλιστα εἰς τὴν οὐράν καὶ τοὺς ὄνυχας τὰ ὁποῖα μόλις ἐνατενίσῃ τις καὶ ἀμέσως, κολακέυομαι νὰ πιεῦσω, συλαμβάνει τὴν ιδέαν, καὶ λέγει, ὅτι ἐπιτήδες εἶναι πλασμένα διὰ νὰ ἀνακατώνουν πολιτικά καὶ δεματίζουν πολιτικούς· ἀφίνω τώρα τὰ κομψὰ αὐτὰ κερατιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα μὰ τὴν ἀξίαν των! ζηλευτὰ εἶναι εἰς πολιτικοῦ μέτωπον, διότι δεικνύουν τὴν τιμὴν, τὸ πνεῦμα, τὴν πονηρίαν· ἀλλὰ καὶ μόνη ἡ ἐπωνυμία, τρικέραιε πολιτικέ! εἶναι μαγική. Πλὴν τί νὰ γίνῃ ἐπειδὴ οὕτω προστάζει Αὐθέντης ὁ Ἀβδερίδης — Σοὶ, κύριε, λέγω καὶ ἐγὼ, πλήν

Ὅταν τοὺς πολιτικούς μας δὲ ἐμπαίζω. δὲν γελῶ.
Μέρα τῇ ἡμέρᾳ, γέρο, ὡτὰν τὸ κερ' ἀναλῶ.

Ὅσω δὲ διὰ τὸ φανάρι, τὸ φανάρι ἐτέθη ἀνестραμμένον καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ εἰκὼν διαβόλου, ὥς ἂν ᾔθελε νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ φιλέλλην τεχνίτης, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἀνατρέψωμεν ὅπωςδήποτε τὸ φθοροποιὸν τῆς Ἑλλάδος φανάρι, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ μᾶς πάρῃ ὁ διάβολος μίαν ὥραν ἀρχήτερα.

— ἔχεις δίκαιον εἰς τοῦτο μικρέ μου, καὶ μόνον ἡ Πανδώρα ἴσως δὲν συμφωνεῖ μετὰ σοῦ.

Βλέπω, ἐν τούτοις σήμερον ἔχεις διάθεσιν στιχουργίας, καὶ καθὼς καταλαμβάνω, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ἀτροφίας σου· ἀλλ' ἄκουσε καὶ τὸ ἰδικό μου τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον πιστεύω νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἐν δυναμοτικόν.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν μιά μέρα·
Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον τόσα, περὶ τύπου νόμου,
Ἐξυβρίζεις τὴν Πατρίδα, γράφων κατὰ Ἀστυνόμου.
Κ' ἐπειδὴ σ' τοὺς ὑπουργούς μας εἶπες μίαν καλημέρα,
Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν τὴν ἄλλην.
Ἐπειδὴ καὶ ζωγραφίζεις τὸν συντάκτην τῆς Ἑλπίδος,
Ἐξυβρίζεται τὸ ἔθνος καὶ ἡ ράχη τῆς Πατρίδος·
Κ' ἐπειδ' εἰς αὐτὸ ἐγένη παρκατήρησις μεγάλη,
Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Κάλλιο νὰ παραπονῆσαι σὺ γιὰ μὲ κ' ἐγὼ γιὰ σέ,
 Παρὰ νὰ σοῦ ποῦν τὴν τρίτη.
 Ἐπειδὴ καὶ ζωγραφίζεις τὰ καπέλλα, τὰς κορδέλλαις,
 Καὶ τοὺς ὄνους ἀναβάτας, σέ μνησθῶν ἢ κοπέλλαις·
 Κ' ἐπειδὴ προσβάλλεις οὕτω τὸ κοινόν, κὺρ Ἀδθηρίτη,
 Κόπιασε στὸ Μενδρεσέ.

Καὶ τὸ κάτω, κάτω τέλος, δὲν εἰξεύρω ἂν σ' ἀρέσῃ
 Χωροφύλακες, κλητῆρες νὰ μᾶς βάλουν εἰς τὴ μέση,
 Καὶ μὲ τὴν ἰσχὺν ὃ ἕνας, μὲ τὴν λόγχην του ὃ πρῶτος
 Νὰ κ' ἐμένα, νὰ καὶ σέ
 Σ' τὰ πλευρά μιν ν' ἀντηχήσῃ ζυλοπάταγος καὶ κρότος,
 Ἔως εἰς τὸν Μενδρεσέ.

— Εἰς τὸ Μενδρεσέ; ἃ πᾶ! καὶ κάθημαι ἐγὼ; εἶπα δὲ νὰ ἦμαι αἰχμάλωτος ἰδικός σου μόνον, ἀλλ' ὅχι καὶ τοῦ Μενδρεσέ.

Ποτὲ τὸ δαιμονώπουλο
 Δὲν γίνεται σκλαδόπουλο.

Καὶ τὸ δαιμόνιον συνωφρυνῶθη, τὸ δὲ βλέμμα του ἤστραψε πύρ.
 Ὁ Ἀδθηρίτης, ἐμειδιάσας, σημεῖον ἐπιδοκιμασίας· καὶ—Ἐλα τῶρα πῆδα, διότι θέλω νὰ μάθω καὶ μετ' ἐμοῦ οἱ καλοὶ συνδρομηταὶ μου, τί γίνεται τέλος πάντων καὶ ὁ ἄλλοδαπὸς κόσμος· ὅποια πάλιν κινεζικὰ φρούρια ὑψώνει περὶ αὐτὴν ἡ διπλωματία. . .

Νά, εἶδες; ἐλησμόνησα νὰ σέ ἐρωτήσω τὸ οὐσιωδέστερον. . . Τί γίνεται τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

— Αἱ! τέλος πάντων, ἴσως. . . ἐπειδὴ . . . διότι . . . τὸ δίκαιον ἐξ ἐνὸς . . . ἐξ ἄλλου μέρος τὸ συμφέρον ἀλλὰ, , , , καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ κοκκίδες, θέτουν κόμματα, Δέσποτα.

— Αἱ! καὶ τί θὰ εἰποῦν αὐτὰ, ἐννοεῖς, ὅτι δὲν ἐκατάλαβα τίποτε.

Τί σοῦ πταίω; θὰ εἰπῇ, ὅτι δὲν εἶσαι διπλωμάτης, διότι αὐτὰ εἶναι τὰ σημερινὰ διπλωματικά ὅπισθεν τῶν ὁποίων ὡς εἰς φρούρια ὑποδεικνύουσι τὰ δικάϊα των τὰ μεγάλα βασιλεία τοῦ κόσμου,— καὶ ὁ μὲν λόρδ Παλμερστών, δηλαδὴ ἡ Ἀγγλία, εἶπεν, ὅτι δὲν θέλει τὴν διώρυγιν τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ Σουέζ, διότι πιθανὸν μία ὑπερχεῖλησις νὰ πνίξῃ τὴν ἐπιρροήν της.

Ἡ δὲ αὐτοκρατορικὴ τῶν Γάλλων κυβέρνησις ζητεῖ νὰ ὑποδέσῃ μὲ πολὺ στενόχωρον ὑποδημάτιον τὴν κοκέττα αὐτὴν Γαλλίαν, ἐνῶ μάλιστα ἔχει τόσους τύλους, ὥστε εἶναι ἰδέα μήπως τὴν ἰδῇ ἐν πρῶτῳ ἀνυπόδητον καὶ φέρουσαν σημαίαν τὰς ἐφημερίδας ὅσας παύει σήμερον.

— Ἐκατάλαβες;

— Αἱ! τῶρα ἐκατάλαβα, ἀλλ' ἡ διαδοχή;

— Αὐτὸ δὲ ἐλύθη πρὸ πολλοῦ.

— Καὶ πῶς;

— Ἀπεφασίσθη καὶ ἐνεκρίθη, αὐτὴ μάλιστα. ἦτον καὶ ἡ ἰδέα μου, ἀντὶ νὰ βαπτισθῇ ὁ διάδοχος ὁλόσωμος — νὰ βαπτίσουν ἓνα χιτῶνα καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἐνδύσουν τὸν διάδοχον, καὶ ἐν ὅσῳ φορῇ τὸν χιτῶνα αὐτὸν λέγει, νὰ ᾔηται, ὀρθόδοξος χριστιανὸς, καὶ ὅταν τὸν ἀποδύεται, νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν πρώτην θρησκείαν. Μὴ πιστεύεις λοιπὸν τώρα τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς, ὅπου τὸ Τελώνιον ἐκεῖνο εἶχε ἓνα μαγικὸν χιτῶνα, καὶ ἅμα τὸν ἐνεδύετο ἀνάποδα ἐγένετο ὠραία κόρη ἀποπλανῶσα τοὺς διαβάτας, ἀν δὲν πάλιν ἐξ ἀντιθέτου ἐγένετο ἄγγελος, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνους οἵτινες ἔχουν κοκκαλένια μύτη.

— Αὐτὰ εἶναι ἰησοῦτικά ἐπινοήματα.

— Ἰσα, ἰσα, αὐτὸ εἶναι· ἀλλὰ τὸ ἐξῆζαν ἀπὸ τὸν ψαλμὸν ἐκεῖνον ὅστις λέγει· « ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθαι » (δηλαδὴ ὡς χιτῶνα).

— Ἀρκεῖ! ἀρκεῖ!

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν πρὸς τοὺς σπουδαίους ἀναγνώστας ἡμῶν καὶ τὰς εὐαισθητοὺς ἀναγνώστριάς, ὅτι

Ὁ ἱππότης φιλέλλην, Κύριος Κάρολος Ποτὲν, ὁ γνωστὸς εἰς τὴν γαλλικὴν δημοσιογραφίαν διὰ τὴν σπουδίαν εὐφυΐαν καὶ τὸ πνεῦμα του, προσφέρεται συνεργάτης τοῦ Ἀβδηρίτου.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ γλαφυρὰ αὐτὴ καὶ ἐξησκημένη γραφίς, ἡ θέλξασα τὴν ἀριστοκρατίδα, κατ' αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, γαλλικὴν κοινωνίαν, θέλει τύχει καὶ παρ' ἡμῖν τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς, σκευγραφοῦσα ἀνάλογα θέματα.

Ὅσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ καὶ ἡ πρώτη τριμηνία λήγει τὴν 20ὴν Ἰουλίου, ὅσοι τῶν Κυρίων ἐπιθυμοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἀβδηρίτου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο, εἰς τοὺς Κ. Κ. ἐπιστάτας τῶν Ταχυδρομείων, πρὶν τῆς λήξεως, διότι θέλομεν διακόψει τὴν ἀποστολὴν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν των.

Ὁ Ἐκδότης.